

D ů v o d y:

Odvolací soud zprostil podle § 326 č. 1 tr. ř. obžalovaného z obžaloby, neboť v tom, že obžalovaný vešel v noci na dvůr poškozeného, postavil se k uzamčenému kurníku a prohlížel si jej, avšak vyplašen byv majitelem a jeho psem, utekl, odvolací soud neshledal jednání, jímž vykonání zamýšlené krádeže bylo započato. Zmateční stížnost, uplatňující proti tomuto rozsudku důvod zmatku podle § 385 č. 1 a) tr. ř., namítá, že v obžalobě bylo tvrzeno, že obžalovaný vnikl do ohrazeného dvora, kam se mohl dostat přes plot, přes který potom utekl, a že tímto vniknutím byl by již započat trestný čin. Nejvyšší soud nemohl o zmateční stížnosti rozhodnouti věcně, neboť odvolací soud nezjistil všechny okolnosti, které by tu mohly býti podstatné. Zejména nebylo zjištěno, zda kurník byl ve dvoře ohrazeném ve smyslu § 336 č. 3 tr. zák. a zda tam obžalovaný vlezl způsobem, jaký má na mysli toto ustanovení zákona (na př. zda přešel plot, který byl tak vysoký, že tvořil překážku, kterou pachatel musel zdolat). Při tom je třeba zjistiti, jak vysoký byl onen plot, aby se mohlo posouditi, zda tu šlo o překážku, jakou má na mysli ustanovení § 336 č. 3 tr. zák., a dále též zjistiti, zda branka ohrady byla otevřena a zda pachatel vešel, anebo mohl vejíti tímto otvorem. Stalo-li se již vniknutí do ohrazeného dvora za předpokladu § 336 č. 3 tr. zák., nebylo by lze upříti oprávnění názoru veřejného žalobce, že tu šlo již o započetí jednání, vedoucího ke spáchání krádeže. Poněvadž se tu vyskytují předpoklady 1. odst. § 35 por. nov., bylo jednáno podle tohoto ustanovení zákona a zmateční stížnost byla poukázána na toto rozhodnutí.

Čís. 4465.

Opilost člena úřadu při výkonu jeho povolání nezbavuje ho o sobě ještě zvýšené ochrany podle zák. čl. XL:1914. Nutno zkoumati, zda osoba úředním výkonem dotčená z chování člena úřadu, zakročujícího ve stavu opilosti, musela poznati, že jde o úřední výkon.

(Rozh. ze 17. září 1932, Zm IV 289/32.)

Obecní komise, sestavená ze starosty a obecních radních, kteří byli opilí neb aspoň silně podnapilí, přišla k obžalovanému J. Č. prohlédnouti plemenného býka. V chlévě vyvolali členové komise srážku s obžalovaným J. Č. a s jeho synem, spoluobžalovaným I. Č., kteří se jim postavili na odpor; obžalovaný I. Č. udeřil a zranil jednoho z radních, takže další úřední výkon byl zmařen. Soud první stolice uznal obžalované vinnými zločinem podle §§ 70 tr. zák., 2 odst. II., 3 zák. čl. XL:1914, maje za to, že opilost (podnapilost) zakročujících členů úřadu neodnímá jich výkonu povahu úředního výkonu, který byl jinak po právu. O d v o l a c í s o u d však zprostil obžalované podle § 326 č. 2 tr. ř. z obžaloby, dospěv k přesvědčení, že ve stavu opilosti neb silné podnapilosti nelze prováděti úřední výkony, takže členové obecní komise nepožívali ochrany podle cit. zák. článku.

Nejvyšší soud zmateční stížnost vrchního prokurátora zamítl.

D ů v o d y:

Vrchní prokurátor brojí proti osvobozujícímu rozsudku odvolacího soudu důvodem zmatečnosti podle § 385 čís. 1 a) tr. ř. tvrdě, že úřední výkon, který byl jinak řádně prováděn osobou opilou nebo podnapilou, nestává se jen touto okolností úkonem, který by nebylo lze považovati za úkon provedený po právu, a uplatňuje názor, že jen tehdy nebyl by výkon člena úřadu po právu, kdyby člen úřadu pro opilost překročil meze svého oprávnění; sama opilost nebo napilost není prý však ještě takovým vykročením z mezí úředního výkonu, které by se mohlo považovati za bezprávné. Proto, když není zjištěno, že obecní komise vykonala něco jiného, než co podle svého úředního pověření vykonati měla, ani že vykročením z mezí své úřední kompetence dala obžalovaným podnět k tomu, by její jednání mohli považovati za bezprávné, neshledává stěžovatel dostatečné předpoklady pro osvobození obžalovaných od obžaloby ze zločinu násilí proti členům úřadu podle § 2 II. odst. zák. čl. XL:1914. Stěžovatelovým výtkám nelze přiznati oprávnění. Stěžovatel přehlíží, že odvolací soud zjistil opilost neb aspoň silnou podnapilost členů obecní komise též z posuzování jejich chování, kterým z malicherné příčiny vyvolali hádku. Na tomto skutkovém základě, který je pro nejvyšší soud závazný (zejména též, pokud se týká zjištění opilosti třetích osob, od obžalovaných rozdílných) třeba správně usouditi, že skutková podstata zločinu podle § 2 odst. II. zák. čl. XL:1914 není v tomto případě dána pro nedostatek subjektivních náležitostí; obžalovaní nemusili věděti, že opilé osoby, které z malicherné příčiny vyvolaly srážku, přišly jako úřední komise vykonati úřední výkon. Vrchní soud tudíž nepochybil, když — byť i z jiných důvodů — nepoužil na tento případ zákona o trestní ochraně úřadů. Při úplném probrání věci měl ovšem zkoumati, nejde-li o jiný trestný čin, obecně trestný. Jako takový ve zjištěném činu obžalovaného J. Č., že strčil zúmyslně do radního J. O., takže tento upadl na zem, přicházel v úvahu přečin urážky na cti podle § 2 zák. čl. XLI:1914, u obžalovaného I. Č. však, který úderem do nosu způsobil J. O.-ovi lehké poškození na těle do 8 dnů trvající, přečin lehkého poškození na těle podle § 301 tr. zák. K stíhání obou těchto trestných činů nedostává se však potřebného návrhu poškozeného J. O., takže osvobozujícím rozsudkem, jenž měl ovšem býti správně založen na důvodu podle § 326 čís. 4 tr. ř., nebyl ani v tomto směru, zmatečností stížností nevytýkaném, zákon porušen. Zmatečností stížností vrchního prokurátora byla proto podle § 36 I. odst. nov. k tr. ř. zamítnuta.

Čís. 4466.

»Mícháním se« do úředního (služebního) výkonu po rozumu § 314 tr. zák. jest i činnost směřující jen nepřímou proti vrchnostenské osobě (na př. vybízel-li kdo osobu oním výkonem dotčenou k neposlušnosti nebo k odporu).

(Rozh. ze dne 21. září 1932, Zm I 674/31.)